

tager sin Afsked, er det i Regelen saaledes, at han i det sidste Par Aar eller 3 har skrantet, maaske været syg i 3 Maaneder eller et halvt Aar, og derfor bliver hans Gennemsnitsfortjeneste for de sidste 5 Aar, som jo skal lægges til Grund for Pensionen, mindre end den normale Fortjeneste. Dette, synes jeg, virker lidt uretfærdigt. Der er tillige dette, at det i alt Fald i mange Tilfælde gaar saadan, at en Mand, som maaske i 30—40 Aar har gaaet paa Akkord, i de sidste Aar bliver sat paa Timeløn, hvorved hans almindelige Arbejdsfortjeneste nedsættes med maaske 50—60 pCt. Derfor er denne Bestemmelse om de sidste fem Aars Gennemsnitsfortjeneste noget uretfærdig for de timelønnede Arbejdere. Paa dette Punkt vilde jeg gerne, om den højtærede Minister kunde finde en lidt mere retfærdig Ordning af Pensionsreglerne.

I Skalaen over Pensionsreglerne er der et uheldigt Punkt, idet Pensionen ikke stiger fra det 10. til det 20. Aar — hvortil altsaa, vel at mærke, skal lægges de 10 Aar, som ikke ere pensionsgivende. Det er altsaa ganske ligegyldigt, om den Arbejder, der bliver afskediget, har været ansat paa Værkstederne i 20 Aar eller i 30 Aar, medens Pensionen efter det 30. Tjenestear stiger for hvert Aar, der gaar. Ogsaa paa dette Punkt virker Loven noget uretfærdigt.

Endelig mener jeg ogsaa, at den Alder, da Afsked med Pension kan forlanges, skulde forandres, den er i Øjeblikket 70 Aar. Det retfærdigste og naturligste vilde vel være at nedsætte den til 60 Aar, den Alder, hvor man kan faa Alderdomsunderstøttelse. Da der imidlertid i Andragendet staa 65 Aar, skal jeg ikke røre derved, men jeg haaber, at den højtærede Minister vil imødekomme Andragerne i Aldersgrænsens Nedsættelse til 65 Aar. Vi maa jo huske paa, at ihvorvel Værkstedsarbejderne ikke betale noget til Pensionsfonden, regnes Gevinsten ved at have Fripas og ved at være pensionsberettiget til ca. 3 Øre i Timen. Der har ofte været ført Forhandlinger med Generaldirektøren derom, og naar det er omtalt, at disse Arbejdere i Almindelighed staa paa en langt lavere Timeløn, end den private Industri giver, — der er et Fag, der endogsaa er 10 Øre under, hvad der bydes i den private Industri —, har Generaldirektøren sagt: De maa huske paa de Emolumenter, der følge med, Fripas og Pension, og dette kan regnes til 3 Øre i Timen. Derfor er det faktisk en opsparat Kapital, som ligger der,

og det er naturligt, at Arbejderne høste noget derudaf ved i alt Fald at kunne blive pensionerede i en tidligere Alder.

Saa er der endelig den pensionsgivende Lønsats. Den er for Tiden 1,200 Kr. Uanset om en Mand har haft 1,800 Kr. eller 2,000 Kr. i Gennemsnitsfortjeneste i de sidste fem Aar, bliver hans Pension regnet efter en Lønningssats paa højst 1,200 Kr., og naar man har været ved Statsbanerne i 40 Aar, kan man opnaa at faa to Trediedele af disse 1,200 Kr. Denne Lønsats paa 1,200 Kr. er ogsaa forældet. I de Aar, der ere gaaede siden den Tid, er nemlig ogsaa Statsbanearbejdernes Løn steget, saaledes at den almindelige Gennemsnitsfortjeneste ligger mellem 1,700 og 1,800 Kr. Derfor har man i dette Andragende anmodet om at faa denne Lønsats forandret fra 1,200 til 1,600 Kr., og ogsaa paa dette Punkt haaber jeg, at den højtærede Minister vil vise Imødekommen.

Endelig har jeg et andet Spørgsmaal til den samme højtærede Minister. Paa § 27 staa der 350,000 Kr. som fjerde Bidrag til Værkstedsudvidelsen i Aarhus af et samlet Beløb paa 1,362,000 Kr. Naar dette Beløb bliver bevilget her, hvad det naturligvis gør, vil der være 262,000 Kr. tilbage. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om der i disse 262,000 Kr. er noget til Udvidelse af Kedelsmedeværkstedet. Kedelsmedien i Aarhus er det Værksted, som er det sletteste af Værkstederne, det er tæt bepakket med Kedler og tæt besat med Mandskab saaledes, at det er ganske livsfarligt at arbejde der, livsfarligt, fordi der ikke er Plads til at røre sig. Og de tage ogsaa Skade paa Helbredet, saaledes, at naar de kun have været der nogle faa Aar, ere de enten helt døde eller tunghøre, fordi den Støj, der altid er ved en Kedelsmedie, i Særdeleshed, naar den er koncentreret paa en lille Plads, naturligvis gør, at det er et ganske øredøvende Spektakel, der er. Derfor er det et af de Værksteder, som trænge mest til at blive udvidede og forbedrede. En Ting til er, at der her arbejdes i Dag- og Nathold; her har Staten en aarlig Udgift af ca. 14,000 Kr. til Ekstrabetaling af de Arbejdere, der arbejde i Dag- og Nathold. Det vil altsaa sige, at man ikke faar det mindste Arbejde for disse 14,000 Kr., det er et Plus, et Tillæg til Arbejderne for det Arbejde, de udføre om Natten. Ogsaa disse Penge vilde kunne spares, hvis man vilde udvide dette Værksted. Jeg har ved tidligere Lejligheder henvist til, hvad man kunde gøre.